

LAURA KNEIDL
BIANCA IOSIVONI

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

KRVAVÁ MAGIE

ROMÁN

PŮLNOČNÍ KRONIKY

KRVAVÁ MAGIE

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Chyzy, 2022

Cover © Sandra Taufer, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2649-3 (pdf)

LAURA KNEIDL
BIANCA IOSIVONI

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

KRVAVÁ MAGIE

Pro Marii a Nicole

Playlist

Metallica – *Shoot Me Again*
The Brothers Bright – *Blood On My Name*
Jinjer – *Who Is Gonna Be The One*
Miley Cyrus feat. French Montana – *FU*
Bring Me The Horizon – *Shadow Moses*
The Hives – *Hate To Say I Told You So*
Slipknot – *Nero Forte*
TOOL – *Sober*
Casper – *Sirenen*
Princess Nokia – *Sugar Honey Iced Tea (S. H. I. T.)*
Nightwish – *Devil & The Deep Dark Ocean*
Doja Cat – *Boss Bitch*
Emil Bulls – *Survivor*
Shinedown – *DEVIL*
Spiritbox – *Blessed Be*
Sleeping With Sirens – *Agree To Disagree*
Jinjer – *Perennial*
MILCK – *Devil Devil*
Mike Shinoda – *Fine*
Highly Suspect – *Canals*
Apocalyptica – *Master Of Puppets*
Ciara – *Paint It, Black*
Halsey – *Nightmare*
Sleeping At Last – *Make You Feel My Love*
Lamb of God – *Walk With Me in Hell*
The Prodigy – *Spitfire*

1. KAPITOLA

Cain

Z úst mi kapala krev.

Zaklela jsem, vytáhla ubrousek zpod svého koktejlu a utřela si bradu. Neměla jsem to s tou umělou krví tolik přehánět – ale copak to jde, upíří kostým bez krve? Zmačkala jsem zakrvavený ubrousek a rozhlížela se po odpadkovém koši. I přes svůj ostrý zrak jsem v přítmí klubu žádný nenašla. Bylo tu narváno, a kamkoliv jsem se podívala, všude jen samí lovci a archiváři, kteří si spolu povídali, smáli se, tančili, a na pár hodin tak potlačili skutečnost, že mají jedna z nejnebezpečnějších povolání na světě.

Hodně jsem si oblíbila halloweenské večírky, které každoročně pořádají lovci v Edinburghu pro ty z nás, kteří tu noc nemáme službu. Ale tento rok to bylo jiné. Letos se musím ovládat, protože už zítra dopoledne jdu na jednu dětskou oslavu narozenin a nemohu si dovolit přijít tam s kocovinou.

Naštvaně jsem si zastrčila zakrvácený ubrousek do kapsy kalhot a dopila svou virgin caipirinha. Sice se umím bavit i bez alkoholu, ale na druhé straně není lehké dát se s někým do řeči, když je člověk jedinou střízlivou osobou v místnosti plné podnapilých dospěláků, kteří se chtějí jen odvázat.

Ze své koktejlové sklenice jsem slámkou vylovila kostku ledu, strčila si ji do pusy a začala ji cucat, jako by to byl bonbon. Ovšem s umělými špičáky, které jsem si na dnešní večírek nalapila, to bylo těžší, než bych si pomyslela.

Od baru se ke mně přiloudal můj spolubojovník Jules, v ruce dvě sklenice. Podal mi tu s kolou a posadil se na volnou barovou stoličku vedle mě. „Nedívej se na mě tak zasmušile, Cain. Tohle je party, ne pohřeb. Uvolni se, čče.“

Chtěla jsem se na něj zamračit, ale jaksi mi to nešlo, protože Jules dnes vypadal fakt směšně. Motto letošního večírku znělo „Příšery, které zabíjíme“. Každý z nás se musel převléknout za bytost, kterou normálně loví. Já jsem Blood Huntress, takže jsem se rozhodla pro kostým upíra, Jules, který je Grim Hunter, zase pro převlek vlkodlaka. Na sobě však neměl žádný z těch levných kostýmů, jež se dají sehnat v každém obchůdku s kostýmy. To ne, Jules měl na sobě oblek s květinovým vzorem, z rukávů mu trčely chomáče kožešin, jako drápy mu posloužily dlouhé černé gelové nehty a místo hrůzostrašné masky s krví a obnaženými zuby měl na hlavě čelenku s psíma ušima. Byl to ten nejvymóděnější, nejnevinnější a nejzábavnější vlkodlak, jakého jsem kdy viděla.

„Tobě se to řekne, ty zítra nemusíš obveselovat hromadu dětí.“

„Za to si můžeš sama.“

„A co jsem měla dělat? Nebrat to?“

„Jo, přesně tos měla udělat. Agnes by si určitě našla jinou Popelku.“

„Psst, ne tak nahlas,“ pokárala jsem Julese. Je jediný, kdo ví, jak si vydělávám na živobytí: totiž jako Disneyho princezna.

Nesnáším to. Dobře, tak se to taky nedá říct. Vlastně se mi to dost líbí. Mám více či méně pružnou pracovní dobu, dostatek koláčů a taky plat je docela v pohodě, hlavně když pomyslím na to, že si zabíjením příšer nevydělám ani cent.

Jules upil ze svého koktejlu. „Nechápu, proč se kvůli tomu cítíš tak trapně.“

„To taky chápat nemusíš. Stačí, když budeš držet klapačku,“ řekla jsem a křečovitě se usmála. Julesovi není trapné vůbec

nic. Jeho nezajímá, co si o něm a jeho pestrobarevném oblečení druzí myslí nebo říkají. Já ale nejsem Jules. A není mi jedno, co si o mně ostatní lovci myslí. Já chci, aby mě brali vážně a nevysmívali se mi, protože jakmile bych se pro ně stala terčem posměchu, pak bych mohla zapomenout na to, že jednou převezmu vedení základny.

Jules najednou strnul. Svaly se mu napjaly a docela ztichl. Jen dvě věci na světě u něj vyvolají tuhle reakci. A zcela jistě to právě v tuto chvíli není nějaká příšera, která by se v klubu objevila. Což znamená...

„Harper je tady,“ zašeptal Jules tak tiše, že jsem ho přes hukot hudby sotva slyšela.

Oba jsme se podívali směrem ke vchodu. Ihned jsem zahlédla Harper a jejího bratra Holdena. Bylo prakticky nemožné tahle dvojčata přehlédnout. Oba jsou Magic Hunterové a jako všichni lovci svého druhu nezměrně krásní, čímž vždy přitahují zraky ostatních. Mají sametově černé vlasy, velké hnědé oči a plné rty. Kdyby Harper dělala mou práci a musela se převlékat za jednu z Disneyho princezen, byla by to bezpochyby Sněhurka, přestože si sama o sobě myslí, že se mnohem více podobá královně černé magie Zlobě. Je docela podlá a já vůbec nechápu, proč ji má Jules rád – dokonce moc rád.

„To je tvá příležitost,“ řekla jsem a lehce ho dloubla loktem.

Nechápavě na mě zíral. „Cože?“

Pokývla jsem hlavou směrem k baru, kam Harper s Holdenem zamířili. Holden se převlékl za čaroděje. Měl na sobě šedavý háv, sahající až k zemi, a dlouhý plnovous, díky němuž vypadal jako Gandalf. Naproti tomu Harper si dala se svým kostýmem ještě míň práce než já. Přišla totiž v obyčejné lovecké uniformě: černých džínách, tmavé halence a kožené bundě. Pouze špičaté uši, které si nasadila, k jejímu obvyklému vybavení nepatřily. „Tak běž za ní.“

Jules rychle zakroutil hlavou. V blikajícím osvětlení klubu jsem zahlédla, jak poněkud zbledl. „To v žádném případě. Moc dobře víš, co by se pak stalo.“

Ano, ovšemže to vím. Protože pokaždé, když se Jules pokusil Harper oslovit, odmítla ho, což považuju za zcela nepochopitelné, protože Jules je skutečný úlovek. A to neříkám jen proto, že je to můj bratranec. Je pohledný, má rozčuchané zrzavé vlasy, zářivě modré oči a robustní čelist s třídenním strništěm. Kromě toho je vtipný, inteligentní, laskavý a je to jeden z nejlepších lovců, co znám. Možná že není tak vysoký a nemá široká ramena jako většina Grim Hunterů, ale co mu příroda odeprěla, to dohnal svou disciplinovaností a rozhodností.

„Když s ní nechceš mluvit, tak na ni zapomeň.“

„To se líp řekne, než udělá,“ odvětil Jules. Znovu se podíval směrem, kde seděla Harper. Opírala se o bar a smála se něčemu, co právě řekl její bratr. Jules si zhluboka povzdechl: „Jak jenom může být člověk tak perfektní?“

„Tss, laskavě si z očí sundej ty růžové brýle, Julesi. Je to potvora a ty jsi pro ni až příliš dobrý.“ Normálně nebývám tak kousavá. Harper jako lovkyni respektuju, ale jinak ji nemohu vystát. Už opakovaně Julesovi zlomila srdce. A já nesnáším, jak mu ona – a jenom ona – dokáže tak pošramotit sebevědomí.

„Ty tomu nerozumíš.“

„Ne, nerozumím.“

„Ona je...“ Jules se zarazil uprostřed věty a zakroutil hlavou, jako by se snažil zahnat myšlenku, kterou se právě chystal vyslovit. „Víš ty co? Zapomeň na to. Máš chuť si zatancovat?“

„Promiň, dneska ne,“ odpověděla jsem, protože na to, abych ze sebe před svými kolegy udělala dobrovolně šaška, jsem byla rozhodně až příliš střízlivá. „Myslím, že to dneska zabalím. Zptej se Elly. Jistě si s tebou ráda zatančí.“

„Ella se odsud před půl hodinou vypařila.“

Nevěřicně jsem nakrčila čelo. „Tak brzo?“

„Jo,“ odpověděl Jules s výmluvným pohledem. „A Wayne odešel pět minut po ní.“

„Á, rozumím,“ zamumlala jsem. Normálně si dokážeme, my lovci, udržet tajemství, koneckonců celá naše existence je jedním velkým tajemstvím, ovšem to se netýká mé nejlepší kamarádky. Předemnou Ella neskryje nic a to stejné platí i o Julesovi. „Určitě si najdeš někoho jiného, kdo si s tebou půjde zatančit,“ utěšila jsem ho a seskočila ze stoličky. „Uvidíme se zítra na hlídce.“

Jules se usmál. „Tak ahoj zítra.“

Prodírala jsem se davem oslavujících lovců a archivářů, až jsem konečně došla k východu. Když jsem vyšla ven, s úlevou jsem nasála chladivý noční vzduch. Poprvé po několika hodinách jsem se mohla pořádně nadechnout, aniž by mi do nosu stoupal zápach zpocených těl smíchaný s alkoholem.

Loudala jsem se ulicí Victoria Street směrem ke starému hřbitovu u Calton Hill. Byla jasná noc, plná hvězd, a proto jsem se rozhodla, že těch dvacet minut, které trvá cesta k základně, půjdu pěšky. Edinburgh je krásný už ve dne, ale v noci je atmosféra tohoto města doslova opojná. V přítmí a ve tmě se člověk cítí mezi všemi těmi starobylými pískovcovými budovami jako v jiném století. A světla na domech, která osvětlují ulici, dodávají mému domovu nádech něčeho magického. Někdy se sama sebe ptám, jestli existuje důvod, proč se Edinburghem prohání víc nadpřirozených příšer než jinými městy. Ale chápu moc dobře, proč tady lidé, nebo nelidé, chtějí žít – ať už živí, nebo mrtví, v lidské, nebo nelidské podobě.

Obyčejně bývají v tuto noční dobu ulice klidné, ovšem četné halloweenské večírky, konající se snad na každém rohu, dnes vytáhly všechny z postelí. Ať jsem se podívala kamkoliv, všude byli lidi. V párech, ve skupinkách postávali před hospůdkami, kouřili nebo se procházeli po okolí a hledali další místo, kde se slavilo.

Zachumlala jsem se těsněji do své bundy, protože foukal studený vítr, a přidala jsem do kroku, když tu jsem najednou ucítila vůni rozmarýnu. Mé tělo se instinktivně napjalo. Zpomalila jsem a zapátrala po zdroji, z něhož ta vůně vychází.

Tahle vůně je totiž předzvěstí nebezpečí.

Každý druh upíra má svou vlastní, charakteristickou vůni, kterou dokážeme vnímat jen my Blood Hunterové. Některé vůně jsou jednoznačné – Owengové například voní jako benzin a Dhampirové zase jako kouř. Jiné vůně jsou naopak méně výrazné. Ale tahle vůně rozmarýnu je nezaměnitelná a patří jednomu z Isaacových upírů – klasických upírů, jestli chcete. Proměnění lidí, lačníci po krvi.

Pátřavě jsem pohledem bloudila kolem, až mi do oka padl osamělý muž, a jako by to nestačilo, neměl na sobě žádný kostým, ale mikinu s kapucí, hluboko staženou do tváře, jako by něco skrýval.

Nenápadně jsem ještě trochu zrychlila a vydala se přímo k tomu klukovi, abych si ověřila své podezření. A jak se dalo čekat, vůně rozmarýnu zesílila. Přilepila jsem se tomu upírovi na paty a vytáhla mobil. Zrychlenou volbou jsem zavolala Julesovi.

„No tak, zvedni to,“ mumlala jsem sama pro sebe, když hovor nepřijímal. Ozvalo se cvaknutí a naskočila hlasová schránka. Do háje. Zavěsila jsem a zavolání ihned zopakovala, zatímco jsem nenápadně pokračovala ve sledování toho upíra. Naštěstí bylo na ulici dost živo, a tak nebylo těžké skrýt se v davu.

„Ahoj, tady je Jules. Bohužel právě nemůžu...“ znovu naskočila jeho hlasová schránka.

Do prdele.

Zřejmě je v klubu moc velký hluk a on vyzvánění neslyší. I kdyby to zvedl, nejsem si jistá, jestli by po třech koktejlech byl ještě vůbec schopný honit se za upírem. Radši to ani nebudu zkoušet. Nejistě jsem stiskla rty. Potřebuju svého spolubojovníka, máme totiž zakázáno vydávat se na lov bez partnera. Na

druhé straně nemohu dopustit, aby si tenhle upír, zcela bez zábran, vyhledal někde nějakou půlnoční svačinku.

Místo toho, abych se tedy znovu pokusila sehnat Julese, zavolala jsem na základnu. „Zahradnictví Dagger. Co pro vás mohu udělat?“ ozval se ženský hlas, který jsem neznala. Vždycky používáme falešný pozdrav, aby někdo, kdo by vytočil nesprávné číslo, nepřišel čirou náhodou na stopu právě nám lovcům.

„Cain Blackwoodová. CB170516EDI. Můžeš mě zaměřit?“ zeptala jsem se tak tiše, jak to jen šlo.

Ozvalo se rychlé vytukávání. „Ano, mám tě.“

„Právě sleduju upíra a potřebuju posilu.“

„Uff, momentálně to bude těžké,“ řekla ta žena s lítostí v hlase. „Právě probíhá několik zásahů. Posila by mohla přijít nejdřív za půl hodiny.“

Půl hodiny? V tu dobu už může mít tenhle upír na svědomí tucet lidí, když bude chtít. To nedovolím. Možná že je z bezpečnostních důvodů zakázané jít sám na lov, ale v tuhle chvíli jde ne o mě, ale především o bezpečí nevinných obětí.

„Zapomeň, že jsem volala. Zvládneme to s Julesem sami,“ zalhala jsem, nečekala na její odpověď a zavěsila, abych už dál neztrácela čas. Věděla jsem, že tohle tady vlastně vůbec nemám dělat, ale neměla jsem jinou možnost. Ten upír přede mnou se totiž zcela očividně vydal hledat svou potravu. Nemohu čekat, až si ji najde.

Sledovala jsem ho s několikametrovým odstupem a čekala na vhodnou chvíli, kdy budu moci zaútočit. Sice mám na krku, ostatně jako každý lovec, kouzelný amulet stupně č. 1, s jehož pomocí dokážu vytvořit iluzi, přesto nechci tohoto upíra napadnout na veřejnosti. Protože iluze je právě jen pouhou iluzí, což ale vůbec neznamená, že by se nám do ní nemohli kolemjdoucí přimotat. Občas se totiž přihodí, že nevědoucí se tímhle způsobem stanou svědky zásahu lovce, a je potřeba se takovým situacím vyhnout.

Tenhle upír byl ke mně našťestí milosrdný, a tak jsem nemusela dlouho čekat, než sejde z hlavní ulice a odbočí do jedné z mnoha úzkých uliček, které jako cévní systém v lidském těle protkávají starou část města Edinburghu.

Ohlédla jsem se přes rameno dozadu. Když jsem se ujistila, že za námi nikdo nejde, odhodila jsem zbylé pochybnosti o svém sólovém zásahu stranou. Aktivovala jsem amulet na krku a dřepa si, abych si z kozačky vyndala dýku. Prsty se mi chvěly očekáváním, když sevřely její koženou rukojeť. Zbystřila jsem své smysly, které mám od narození silněji vyvinuté, než jak je tomu u obyčejných lidí. Tohle je můj osud, a kdybych si byla mohla vybrat, znovu bych se rozhodla přesně pro něj. Odhodlaně jsem se napřímila.

„Hej! Krvežíznivče!“

Muž v mikině s kapucí se zarazil a otočil se směrem ke mně. Zvedl zrak, přičemž mu kapuce sklouzla z hlavy. Ve světle osamělé pouliční lampy jsem rozeznávala, že má zářivě světlé blond vlasy, jako by do sebe přímo absorbovaly sluneční paprsky. Ale pleť měl velmi bledou a skelný pohled v očích. Nevědoucí by si mohl myslet, že tenhle člověk je nemocný, ale já jsem znala pravdu – tenhle týpek má hlad.

„Nazdar, lovkyně,“ řekl upír s výsměšným úšklebkem a odhalil přitom své tesáky. Ne příliš dlouhé, tedy znamení toho, že se jedná o mladého upíra. Nezkušeného, ale dost starého na to, aby věděl, co dělá, a aby nezabíjel nekontrolovaně, jak tomu obvykle u novopečených upírů bývá. Takoví se bez rozmyslu vrhají do souboje, zatímco staří upíři se přímo vyžívají ve vzrušení z lovu a strachu svých obětí. Patří to k jejich potěšení z lidské krve.

„Jak vidím, snažíš se nás napodobit.“ Upír si prohlížel mé umělé zuby, které jsem si předtím zapomněla vyndat z pusy. „Škoda že tě nemůžu proměnit.“

„Tss, to bych radši umřela.“

„To se dá lehce zařídit,“ řekl upír hrdelním hlasem. Jemné rysy jeho tváře najednou zhrubly. Pod bledou kůží se mu objevily černé žíly a jeho zorničky se zbarvily tmavočerveně, ruce se mu změnilly v pařáty s dlouhými drápy, které upírům běžně slouží k tomu, aby si svůj úlovek mohli pevně přidržet. Upír vycenil zuby a zavrčel jako zvíře, což byl další důkaz toho, že již dávno ztratil svoji lidskost – a pak se na mě vrhl.

Přestože běžel jako o závod, dokázala jsem každičky z jeho pohybů vnímat až do nejmenšího detailu. Jeho napjaté svaly i zrychlený dech, jako by jeho tělo ještě stále lačnilo po kyslíku. Chloupky na pažích se mi vzpříimily a já jsem se připravila na útok.

Když pak po mně skočil, ucítila jsem na kůži jeho dech páchnoucí kovem. Krátce předtím než mě popadl, jsem se plynulým pohybem přikrčila a podkopla mu nohy. Upír byl až příliš rychlý na to, aby dokázal udržet rovnováhu, a s hlasitým žuchnutím dopadl na zem. Úhel, pod jakým dopadl, mi však znemožňoval vrazit mu dýku přímo do srdce. Místo toho mu ostří projelo pravým stehnem. Ozval se hrůzostrašný řev, který byl určitě slyšet po celé uličce.

Vyskočila jsem zpět na nohy. Dýku jsem nechala tam, kde byla, aby se mu rána ihned nezavřela a on si užil trochu bolesti, která ho zároveň na chvíli otupí.

Vystartovala jsem. Odhodlaně jsem běžela směrem k liti- nové lucerně, zapuštěné do zdiva domu. Vníkala jsem dupot svých kozaček, přesto jsem ale rozeznávala i kroky upíra, který mě pronásledoval. Tělem mi proudila spousta adrenalinu. Ale cíl, který jsem měla před očima, mě nutil běžet rychleji. Na to, abych s tímhle upírem udělala krátký proces, mám jen tuhle jednu šanci. Když ji nevyužiji, ztratím sílu a výdrž potřebnou k souboji. On je schopný se mnou bojovat do úmoru. Já ale ne, i přes své geneticky dané schopnosti Blood Huntera.

Přímo pod lucernou jsem prudce zastavila a otočila se čelem k němu. Upír byl ode mě vzdálený už jen pár kroků. Lehce pokulhával, v ruce mou dýku, jako by mě chtěl zničit mou vlastní zbraní. Naposledy jsem se zhluboka nadechla a vyskočila nahoru. Prsty jsem se zachytila železné tyče lucerny. Zdivo zavržalo a z jeho spár se sypal písek, jak jsem se kývala sem a tam, abych nabrala na rychlosti.

Tváří upíra se mihl tmavý stín, jako by se pokoušel přijít na to, co mám v plánu. Nezastavoval se a blížil se ke mně, poháněný svými zvířecími instinkty. Napjala jsem tělo a naposledy se zhoupala ve chvíli, kdy ke mně upír doběhl a snažil se mě popadnout.

Silně jsem ho koplá do obličeje. Ozvalo se křupnutí a vystříkla krev. Upír zařval a upustil mou dýku, protože si sáhl na svůj roztráštěný nos.

Spokojeně jsem se pustila tyče. Oběma nohama jsem dopadla na dlažební kostky, popadla dýku a zabodla ji upírovi do krku, abych zadusila jeho nesnesitelný nářek. Upír ztichl. S mlaskavým zvukem a valícími se potoky krve jsem ostří vytáhla, znovu se napřáhla a zabodla mu je mezi žebra přímo do srdce.

Upír se na mě vyděšeně díval. Pak naposledy vydechl a sesunul se mi k nohám na zem.

S úlevou jsem si povzdechla. Uff, o další krvelačnou zrůdu méně. Vytáhla jsem svůj mobil, který náš souboj našťestí bez úhony přežil, a napsala na základnu zprávu, aby poslali někoho na odstranění mrtvol. Právě jsem dopsala poslední slovo, když tu jsem koutkem oka postřehla nějaký pohyb. Otočila jsem se a nečekaně zírala do neuvěřitelně chladných modrých očí, které jsem znala tak důvěrně jako svou dýku v ruce.

„Blackwoodová, co to má k čertu...?“

Warden

Jediná sekunda. Jednu zatracenou sekundu jsem si dovolil spustit toho upíra z očí a teď je mrtvý. Poslední čtyři hodiny, co jsem ho sledoval, byly úplně k ničemu. Nevěděl jsem, na koho se zlobit víc: na Cain, nebo na sebe, protože jsem se nechal rozptýlit Kevinem. V současnosti se mi posel smrti zjevuje poměrně často. Nedokážu říct, jestli to dělá z nudy, anebo ví, ale neřekne mi to, kolik času tady na světě mi ještě zbývá.

Cain si zapřela dlaně do boků a zamračeně se na mě dívala. Jen matně jsem si vzpomínal na dobu, kdy můj pohled její oči rozzářil. Teď se v nich však zračily stíny. „Ahoj, Wardene.“

„Proč jsi ho zabila?“ zeptal jsem se.

Caininy zrzavé vlasy plály v tmavé uličce jako pochodeň. Bradu měla ulepenou od krve, která jí stékala dál po krku. Na zlomek sekundy se mě zmocnily obavy, tedy do chvíle, než jsem si všiml, že špičáky, které na mě cení, jsou umělé. To myslí vážně? „Zabila jsem ho, protože je to moje práce.“

Pohlédl jsem na bezvládné tělo ležící u mých nohou a kaluž krve kolem. Nedokázal jsem pochopit, jak ho Cain mohla úplně sama takhle vyřídít.

Z vlastní zkušenosti jsem věděl, že je v tom, co dělá, fakt dobrá – ale až tak dobrá? Co mě však udivovalo mnohem víc, byla Julesova absence. Zním pravidla zpaměti. Pravidla, která sám už dlouhé roky nedodržuju. V Edinburghu je lovcům zakázáno, aby chodili na lov sami, bez partnera. „Byl to můj upír.“

„Promiň. Nevšimla jsem si, že by měl obojek.“

„Pronásledoval jsem ho skoro celý den.“

Cain si dřepala a vytáhla z mrtvoly svou dýku. „A to jsi ho za celou tu dobu nemohl zabít? Dost slabé, Wardene. Opravdu slabé.“

„Nechtěl jsem ho zabít,“ procedil jsem mezi zuby. Normálně mě jen tak něco nevyvede z míry. Ať už jdu po krku nějakému upírovi, anebo se postavím vlkodlakovi. Anebo uhýbám třaskavé magii nějakého čaroděje. K tomu, abych přežil, si musím vždy zachovat chladnou hlavu. Jenomže tahle ženská mě dokáže připravit o veškerý klid. „Chtěl jsem se ho zeptat na Isaaca, jak jistě víš.“

Cain si s ledovým klidem do upírovy mikiny otřela zakrvácenou zbraň. Moc dobře jsem ale věděl, že její klid je jen zdánlivý, obyčejná fasáda, stejně jako ta moje. Divadlo, které už roky před sebou hrajeme, kdykoliv se setkáme. „Co tady vůbec děláš? Myslela jsem, že jsi v Londýně.“

Nevim, odkud ví o mém výletu do Londýna, když se jednalo o neoficiální akci. Anebo proč ji to vůbec zajímá. Zřejmě doufala, že mě ještě nějakou dobu neuvidí, protože na základně, jako je ta naše, se člověk chtě nechtě potkává častěji, než by si přál. „Vrátil jsem se dneska.“

„A jaké to tam bylo?“

Odfíkl jsem si a zkrřížil ruce na prsou, přes která se mi pnul popruh od držáku na mačetu. Když někoho sleduju, nosívám u sebe obvykle nenápadné zbraně. Ale protože se v tuto noc slavil Halloween, nebyl důvod, aby se kdokoliv nad mačetou, kterou mám na zádech připevněnou, pozastavoval. „Proč to zrovna tebe zajímá?“

Cain se napřímila, přičemž mi svou tělesnou výškou nesačila ani k očím. Na to, že je Blood Huntress, je dost malá. Což jí však ani v nejmenším nebrání v tom, pohybovat se pružně a hbitě a využívat při tom veškerou svou sílu. „Víš co, Wardene? Zapomeň na to, že jsem se vůbec ptala.“

„Nesmírně rád.“

Cain zakroutila hlavou, jako by ji moje poznámka zklamala. Bez dalšího slova se obrátila na podpatku, odkráčela z tmavé uličky a nechala mě tam samotného s upíří mrtvolou. Díval jsem se za ní, dokud její silueta nezmizela v přítmí.

„Mně se líbí,“ ozval se najednou odněkud z boku známý hlas. Otočil jsem se a spatřil Kevina, svého osobního posla smrti. Pokaždé když jsem ho uviděl, byl převtělený do jiného těla. Někdy se vydával za stařenu, jindy za malého kluka a někdy, stejně jako dnes, za blondýnku s vyzývavým výstřihem. Vždycky jsem ho však poznal, a sice podle jeho záliby v K-Popu, kterou dával tak okatě najevo – dnes ve formě pestrobarevné baseballové čepice.

„Blackwoodová? Ta je protivná jako osina v zadku.“

„Možná že ano,“ připustil Kevin a usmál se, jako že ví. „Ale přitažlivá osina v zadku.“

Stiskl jsem rty, protože tomu nelze oponovat. Samozřejmě Cain považuji za víc než jen přitažlivou. Je talentovaná. Ctižádostivá. Inteligentní. A navíc, je to má bývala spolubojovnice.

2. KAPITOLA

Cain

Cain Blackwoodová, CB170516EDI, okamžitě se ohlas v kanceláři velitele základny.

Přečetla jsem si už podruhé od Grantovy asistentky Alessandry zprávu, která mě před pěti minutami probudila pípnutím, protože mi poprvé její slova jaksi nedávala smysl. Grant mě chce vidět? Ihned? Něco takového se mi ještě nestalo. Ano, už několikrát si mě pozval, načež jsme spolu diskutovali, ale nikdy se nejednalo o neplánované pozvání a tak naléhavé. To určitě nevěstí nic dobrého. Narůstala ve mně nejistota a mísila se s pocity strachu. Jde snad o mé rodiče, nebo o Julese? Stalo se někomu z nich něco?

Ne, v tom případě by mě vzbudili mnohem drsnějším způsobem. Musí se jednat o něco míň dramatického. Přesto jsem cítila mnohem větší starost než předešlou noc, kdy jsem úplně sama bojovala proti upírovi.

S roztřesenými rukama jsem odešla do koupelny sousedící s mým pokojem. Každá základna je postavená jinak, ale v Londýně nebo Berlíně se základny v mnoha ohledech podobají, například tam mají společné sprchy. Ale my tady v Edinburghu máme štěstí. Každý z pokojů má vlastní malou koupelnu. Často sice trvá, než konečně teče teplá voda, a ještě častěji, než by mi bylo milé, teče dokonce jenom studená, ale pořád lepší než nic.

Svlékla jsem si pyžamo a vešla pod sprchu. Naštěstí tekla zrovna jenom vlažná voda, a ne jednou studená a pak zase teplá.

Ale na to, abych si sprchu vychutnala, jsem byla stejně až příliš neklidná. Rychle, jak jen to bylo možné, jsem se umyla a hodi-la na sebe svůj lovecký outfit: černé kalhoty a černé tričko. My tady v Edinburghu upřednostňujeme klasický styl. A i když mi na základně nehrozí žádné nebezpečí, protože tady je všechno uzamčeno a zajištěno, zasunula jsem do kozaček jednu ze svých khukuri. Pak teprve jsem se vydala do Grantovy kanceláře v nej-nižším patře základny.

Naše základna sídlí v centru Edinburghu pod kopcem Calton Hill, který denně navštěvují stovky turistů. Ti ani v nejmenším netuší, že stojí nad centrálou tajné organizace, rozprostírající se od starého hřbitova až k Nelsonovu sloupu. Na ploše pěti pater spává, trénuje a žije téměř dvě stě lovců ze skupin Blood, Soul, Grim a Magic Hunterů – a taky hrstka svobodných lovců, kte-ří se jako lovci nenarodili, nýbrž si toto povolání dobrovolně zvolili. Pár lovců žije také mimo základnu, ale těch moc není. Nájmy v Edinburghu jsou drahé a příjmy z vedlejšáků, kterými si přivyděláváme, jsou většinou příliš nízké. Což mi připomíná, že mě dneska ještě očekávají na jedné dětské narozeninové oslavě.

Sešla jsem po schodech až úplně dolů a prošla dlouhou chodbou, kolem knihovny, dílny archivářů, vězeňských cel a nemocničního oddělení až ke Grantově kanceláři, nejhůře dosažitelnému místu základny.

Zde se starají o všechna akta a tajemství. Otevřela jsem prosklené dveře vedoucí k předpokoji, v němž seděla Alessan-dra, která právě nově popisovala dvě osobní složky. Že se jedná o osobní akta, jsem poznala díky jejich šedé barvě.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem Grantovu asistentku.

Alessandra není lovkyně, ale před dvěma lety se vdala za jednoho z lovců, a tak byla i ona do našich tajemství zasvěcena. Od té doby u nás pracuje, a kde jen může, podporuje lovce svým organizačním talentem.

„Grant se mnou chce mluvit?“

„Ano, ale ještě tam někoho má. Zatím se můžeš posadit,“ ukázala na jednu ze židlí u protilehlé stěny.

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptala jsem se a nejistě se podívala na hodinky. Domnívala jsem se, že budu moct s Grantem mluvit ihned. Ostatně mě žádal poměrně naléhavě. A taky nemám moc času. Normálně mi trvá dost dlouho, určitě víc než pět minut, než se proměním z Cain v Popelku. A navíc ode mě agentura očekává, že se na Lindiny narozeniny dostavím včas.

„To bohužel nevím,“ usmála se Alessandra.

„Dobrá. Díky,“ odpověděla jsem s povzdechem.

Posadila jsem se, vytáhla mobil a omluvila se pořadatelské agentuře s odůvodněním, že jsem nemocná. Radši jsem jim hned odřekla, než abych přišla pozdě. Možná pak ještě dostanu šanci na náhradní akci. I když tahle absence bude znamenat poměrně velkou díru do mých financí a to mě mrzí. Základna nám sice to nejdůležitější zaplatí – například výzbroj a sportovní oblečení, a taky máme zdarma bydlení, ale co se týká soukromé zábavy, tu si musíme hradit ze svého. Na druhé straně odmítnout Granta kvůli nějaké oslavě narozenin taky není moc dobrý nápad.

Čekala jsem v předpokoji snad věčnost, než se otevřely dveře a z nich vyšli dva lovci, které jsem tady nikdy předtím neviděla. Nějaká holka s dlouhými blond vlasy, na první pohled byla podobná Elle, mojí nejlepší kamarádce. Ovšem na rozdíl od ní měla světlehnědé oči, a ne bílošedé, a podstatně výraznější rysy v obličeji. Týpek vedle ní měl vlnité hnědé vlasy a třídní strniště. Když procházeli kolem, obdařil mě šarmantním úsměvem, načež ta holka obrátila oči v sloup a jenom mi krátce pokynula hlavou.

Sledovala jsem, jak oba odcházejí, a pak se znovu podívala na Alessandru, která mi dala znamení, že mohu dovnitř. Sebevědomě jsem se postavila a vstoupila do kanceláře, v níž to vždycky voní po zažloutlém papíru.

„Ahoj, Grante. Chtěl jsi...“, zarazila jsem se uprostřed věty.

Grant tam totiž nebyl sám. Byl u něj Warden. Seděl na jedné ze židlí před psacím stolem a naštvaně na mě zíral.

Měla jsem zcela zřetelný pocit dějá vu. Staré vzpomínky, které jsem v sobě po dlouhá léta úspěšně potlačovala, se vrátily. Začala jsem mít nepříjemné tušení, o co by asi tak při tomto setkání mohlo jít. Přesto jsem nechtěla dělat předčasné závěry. Možná, opravdu možná, že se mýlím.

„Dobré ráno, Cain,“ přivítal mě Grant s úsměvem, který mu zvýrazňoval vrásky ve tváři. I přes svůj věk měl pořád ještě tma-vohnědé vlasy bez šedin a světlá košile, kterou měl na sobě, dávala jasně tušit, že je ve výborné tělesné kondici, ačkoliv už dávno neloví a svůj čas tráví převážně v kanceláři. „Zavřeš, prosím tě, dveře?“

Poslechla jsem a v naději, že tím získám trochu času, abych si utřídila myšlenky, jsem se vyptávala na oba lovce, kteří právě vyšli z kanceláře. „To byli Roxy Blakeová, svobodná lovkyně, a Shaw, lovec čekatel, z londýnské základny. Určitě ještě dostaneš příležitost se s nimi seznámit, protože tady u nás nějakou dobu zůstanou,“ odpověděl Grant a upil si ze sklenice koly, kterou měl před sebou na stole.

Aha, tak proto ta nová osobní akta. Pravděpodobně si Roxy se Shawem právě vyslechli Grantovu uvítací řeč. Jejich návštěva však Wardenovu přítomnost ani v nejmenším nevysvětlovala.

„A proč jsi tady ty?“ zeptala jsem se rovnou.

„Já jsem těm dvěma jenom ukázal cestu,“ odvětil Warden s nevinným úsměvem, kterému jsem stejně nevěřila.

„Posaď se,“ vyzval mě Grant a ukázal na prázdnou židli před svým psacím stolem.

Chvilí jsem váhala, ale nakonec si sedla, abych nepůsobila dětinsky.

S Wardenem jsme od sebe neseděli ani půl metru. Nedokázala jsem si vzpomenout na to, kdy naposledy jsem mu byla tak

blízko. Od té události před třemi lety byl Warden skoro pořád na cestách a hledal Isaaca, krále upírů. Kvůli tomu cestoval po celém světě. A když už občas zavítal zpátky na základnu, platilo mezi námi nepsané pravidlo, že jsme se jeden druhému automaticky vyhýbali. Za loňský rok jsem ho viděla snad pětkrát, a teď hned dva dny po sobě – to je až moc!

„Jistě už víš, proč jsem si tě k sobě zavolal,“ řekl Grant.

Považovala jsem za nejrozumnější nechat si svou domněnku pro sebe. „Ne, abych byla upřímná, nevím.“

„Tss, lhářko,“ řekl Warden uštěpačně.

Grant zkřížil ruce položené před sebou na stole a důrazně se na mě zadíval.

Pohledem jsem spočinula na hřbetu jeho pravé ruky, kde má dobře viditelné lovecké tetování uprostřed s půlměsícem, který je znamením Grim Hunterů. Tetování pochází z doby, kdy ještě nebylo všechno pod dohledem kamer a fotoaparátů a neexistovalo sdílení na internetu. Dnes musíme svá lovecká tetování nosit skrytá; já mám své na vnitřní straně levé paže.

„Warden mi oznámil, že jsi včera byla sama na lovu. Je to pravda?“

Zlostí jsem zaťala zuby. No jasně, Warden! Samozřejmě že mě prozradil. Co jiného jsem od něj mohla čekat? Samozřejmě že si nenechal ujít tuhle jedinečnou příležitost žalovat na mě u Granta.

„Ne, nebyla jsem sama na lovu,“ pokusila jsem se vysvětlit klidným tónem, přestože to ve mně vřelo. Jedna část mého já věděla, že Warden má právo mě zradit, koneckonců jsem opravdu porušila stanovená pravidla. Přesto ve mně narůstala zlost, neboť jsem zároveň věděla, že zrovna jemu o nějaká pravidla vůbec nejde. Sám je totiž neustále porušuje. „Byla jsem na naší halloweenské party a právě na cestě domů, když jsem zpozorovala jednoho upíra. Snažila jsem se zastihnout Julese, aby mi přišel na pomoc, ale nezvedal to. Hned potom jsem volala na

základnu. Tam mi řekli, že posila bude moct přijít nejdřív za třicet minut. Tak dlouho jsem ale čekat nemohla. Chtěla jsem tomu upírovi zabránit v tom, aby si našel nějakou nevinnou oběť a zabil ji, tak jsem se mu radši postavila sama.“

Grant přikyvoval, ovšem výraz jeho tváře byl pro mě nečitelný. „A zabila jsi toho upíra?“

„Ano.“

„Zranila ses při tom?“

„Ne.“

Grant na sebe nechal chvíli má slova působit, pak si povzdechl. „Jsi skutečně dobrá lovkyně, Cain. A možná že to tentokrát pro tebe dopadlo dobře, zároveň však doufám, že si uvědomuješ, žes mohla zemřít. Mám proto pádný důvod, proč na tohle pravidlo kladu takový důraz. Vaše bezpečnost mi leží na srdci víc než cokoliv jiného. Měla jsi štěstí.“

Kousala jsem se do jazyka a přikyvovala, i když jsem byla přesvědčená o tom, že mé přežití nemělo co do činění se štěstím, ale spíš s tím, co umím.

„Opravdu je mi zatěžko to říct, Cain, ale porušení pravidel s sebou nese svoje důsledky,“ Grant se podíval na mě, pak na Wardena a znovu na mě. „Suspenduji tě na jeden týden z aktivní služby. Během té doby budeš vypomáhat ve zbrojnici.“

„Cože?! To není fér!“ protestovala jsem. „Nebyla jsem tam sama! Viděla jsem toho upíra a hned zavolala svému partnerovi a následně na základnu. Přesně tak, jak určuje protokol.“

„Ale na posilu jsi nečekala.“

„Ne, ale ani to nebylo nutné. Měla jsem perfektní příležitost k útoku. Nechtěla jsem riskovat a toho upíra ztratit. Nedokázala bych to sloučit se svým svědomím. Ale byla jsem v každém ohledu a okamžiku opatrná.“

Grant vstal ze židle, obešel psací stůl a opřel se o něj s rukama založenýma na prsou. „To chápu, Cain, a považuju tě za fantastickou lovkyni, jak už jsem mnohokrát zmínil, ale porušila jsi

jeden z našich nejdůležitějších předpisů. Přechin, který nemůže zůstat nepotrestaný. Máš jít příkladem mnoha mladým lovcům a lovkyním. Vezměme jen ty děti, které vyučuješ. Vzhlížejí k tobě. A teď mi pověz, jaký signál k nim vyšlu, když tě nechám bez potrestání?“

„Mně osobně připadá ten trest až příliš mírný,“ nadhodil Warden.

Zalapala jsem po dechu. Ten mizerný zrádce!

Zírala jsem na něj a on na mě. Zavrtával se do mě svýma modrýma očima, jako bych snad byla nějaké jezero, jehož zamrzlou hladinu je potřeba prolomit. Ale jestli se snad domníval, že mě tím nějak zastraší, pak se šeredně mýlil. Co si vůbec o sobě myslí? Už tři roky se potuluje sám po světě a hledá Isaaca, a to bez partnera, prosím. To je ale pokrytec! Jediným důvodem, proč se u Wardena nehromadí jeden trest za druhým, je, že ho Grant na základně zastihl jen málokdy. Anebo si ho orazítkoval jako beznadějný případ. Ať tak nebo tak, doposud ho žádné z pokárání nepřivedlo k rozumu, ani ho neodradilo od plánů, které má. Proč tedy ztrácet energii a čas s někým, komu je stejně úplně jedno, jestli si o něj člověk dělá starosti nebo ne?

„A mně se zase zdá, že bys taky měl být potrestaný,“ řekla jsem s nevinným úsměvem. „Ano, byla jsem sama na lovu, ale ty přece taky, nebo se mýlím? Aspoň jsem tam nikde neviděla tvého parťáka. Ach ano, ty přece žádného nemáš.“

„A čí je to vina?“

„Tvoje. Kdo od sebe odehnal svých posledních pět partnerů?“

Věděla jsem, že měl Warden po mně ještě několik spulbojovníků, ale žádný z nich to s ním příliš dlouho nevydržel. Což mě ani nepřekvapovalo. Od té události s Isaacem už nebyl Warden tím, kým kdysi býval. Byl vzteklý a zahorklý a unavený životem – žádná příjemná kombinace. A tak došlo na to, že mu jednou prostě Grant přestal nové partnery přidělovat. Očividně to s Wardenem vzdal, stejně jako Warden sám se sebou.

„Přestaňte,“ poručil Grant dřív, než by hádka mezi námi eskalovala. „Musím uznat, že má Cain pravdu. V minulosti jsem ti toho prominul opravdu hodně, Wardene. A když potrestám Cain kvůli včerejší noci, pak musím potrestat i tebe.“

Warden se na něho ohromeně požíval. „To snad nemyslíš vážně?!“

„Samozřejmě že myslím,“ Grant se odstrčil od hrany stolu a posadil se zpátky na svou židli. Vypadalo to, jako by hodlal pro svůj následný přednes mezi sebou a Wardenem vytvořit dostatečný odstup. „Taky tě suspenduji na jeden týden a budeš Cain pomáhat ve zbrojnici.“

Warden se na své židli prudce napřimil. „Cože? A proč jako?“
„To je hodně špatný nápad,“ prohlásila jsem.

„Ano, moc špatný,“ souhlasil se mnou Warden.

Rychle jsem přikyvovala, i když to zároveň znamenalo, že jsme měli poprvé po dlouhých letech stejný názor. „Nemohl by pracovat třeba v prádelně? Nebo v kavárně? Anebo čistit záchody?“

„Anebo radši udělám něco smysluplného a budu dál chodit na lov.“

„Tss, to bys tak rád,“ zasmála jsem se ironicky.

„Ani nevíš jak.“

„Jsi nemožný!“

„Pche, to říká ta pravá.“

Vrrr, šmejd jeden.

„Nenávidím tě!“

„Buďte zticha!“ vmísil se mezi nás Grant. Veškerý klid z jeho hlasu mezitím vyprchal. Ještě nikdy jsem ho nezažila tak přísného, což bylo zřejmě tím, že v mém případě k přísnosti neměl jediný důvod. „Oba si svůj trest odpykáte ve zbrojnici. Konec diskuse. Myslíte si, že jsem slepý? Moc dobře vidím, jak se k sobě už roky chováte nemožně dětinsky. Vždyť je to směšné. Nemusíte být přáteli, ale jednou jste kolegové, tak se laskavě

ovládejte. A pokud by se ke mně doneslo, že něco není, jak má být, váš trest vám prodloužím. Rozumíte?“

„Rozumíme,“ zamumlala jsem, i když mi jeho rozhodnutí bylo proti srsti. To poslední, co bych chtěla, je dělat Grantovi potíže; na něco takového k němu cítím až příliš velký respekt, tedy jako k lovcí, ale i veliteli základny. Nějak ten týden s Wardenem zvládnou. Přežila jsem už horší věci – ve srovnání s kousnutím hydrou nebo posedlostí duchem bude tohle procházka růžovým sadem.

Grant se, plný očekávání, podíval na Wardena, který dosud mlčel, a přitom se mu ve tváři objevil nebezpečný úsměv. „Rozumíme si, *pane Prinslo?*“

Warden zabručel něco nesrozumitelného, což mohlo znamenat stejně tak „Ano, pane“ jako „Jdi k čertu, ty starý páprdo“.

Ale Grant chtěl zřejmě za každou cenu v mém bývalém spolebojovníkovi vidět jenom to dobré, a tak spokojeně přikývl. „Dobře. Doufám, že je tímto tahle záležitost vyřešena. Můžete odejít.“

3. KAPITOLA

Cain

*Před třemi lety
Před zkouškou lovců*

„To je všechno, co umíš?“

Poškádčila jsem Wardena, když jsem se jedním skokem vyhnula jeho úderu. Trénovali jsme snad už celou věčnost. Srdce mi bilo o sto šest, z čela mi stékaly čůrky potu jako z dřevé armatury – ale mně se to líbilo!

„Nechci ti ublížit,“ odpověděl můj budoucí spolubojovník s lišáckým pohledem.

„Ani bys nemohl, i kdyby ses o to sebevíc pokoušel.“

„No dobrá, když si o to říkáš...“, na Wardenově zarudlé tváři se objevil široký úsměv, načež na mě zaútočil sérií rychlých úderů a kopů, kterým jsem se ovšem dokázala umně vyhnout.

Bojovali jsme na žíněnkách tělocvičny na základně a pilovali svou techniku boje zblízka beze zbraní. Sice se to nestává často, že se lovec octne tváří v tvář noční příšeře neozbrojený, konec konců jsme měli ze základny neustále k dispozici dostatečné vybavení, ale je potřeba být připravený na každou eventualitu. Alespoň jsem si to myslela. Warden na to měl poněkud jiný názor. Důvěřoval své výbroji a podle něj je lepší mít při sobě alespoň jednu dýku. Dnes mi ovšem splnil mé přání, a tak jsme trénovali techniku boje zblízka a beze zbraně. Vlastně mi dosud nikdy nic neodmítl.

„No tak, Prinslo, tohle přece umíš líp,“ popichovala jsem ho.

Warden přimhouřil oči, zamračeně se na mě zadíval a znovu na mě zaútočil hromadou kopanců a úderů a snažil se mě zranit.

Vždycky jsme spolu trénovali poměrně brutálním způsobem a bez chráničů, stejně jak tomu bývá v reálných situacích. Takže modřiny a drobné oděrky byly u nás na denním pořádku. Spousta ostatních lovců byla ve vzájemných soubojích mnohem opatrnější a používali vycpávky, aby se chránili. Ale my ne. S Wardenem jsme byli připravení dát do toho všechno a možná jsme byli i trochu domýšliví, což byl ostatně důvod, proč jsme se k sobě tak dobře hodili. Navíc jsme byli oba rození Blood Hunterové, a díky schopnosti rychlého hojení ran, kterou disponujeme, nám podlitiny a oděrky mizely jakoby nic. V podstatě o nic nešlo.

Warden ztěžka oddechoval a chystal se k novému útoku. Několikahodinový trénink ho vyčerpal, a tak byly jeho údery slabší. Ovšem i já jsem byla mnohem pomalejší. Jednou ranou, kterou jsem nečekala, mě Warden zasáhl do ramene.

Paží mi projela tupá bolest. Zalapala jsem po dechu. Omámeně jsem ustoupila o krok dozadu a tuhle krátkou chvíli, zlomek sekundy, kdy jsem neměla stabilní postoj, Warden využil a podkopl mi nohy. S hlasitým žuchnutím jsem dopadla na zíněnkou. Ale to nebylo všechno. Warden se mezitím něčemu přiučil. Dřív by po úspěšném útoku tančil radostí, ovšem moje neustálé řeči o správných postupech při zacházení s příšerami mu zřejmě nakonec utkvěly v paměti. Vrhł se na mě celou svou vahou a zalehl mě, abych se nemohla bránit.

Lišácky se na mě usmíval. Prsty mě pevně uchopil za zápěstí, jeho obličej byl nyní vzdálený od mého jen několik centimetrů, takže mi dýchal do tváře. Do čela mu spadl pramen hnědých vlasů. „Tak co, spokojená s mým výkonem?“

Usmála jsem se. A než si Warden stačil uvědomit, co se s ním děje, zahákla jsem mu svá chodidla o nohy, nadzvedla

pánev a vytrhla ho z jeho polohy. Bleskurychle, než by mohl znovu přejít do protiútoky, jsem ho loktem zasáhla mezi žebra. Zasténal a sesunul se dopředu, načež jsem ho převrátila na břicho, sedla si na něj, a tím ho plně paralyzovala. Warden je sice silnější a o dobrých dvacet centimetrů vyšší než já, ale správnou technikou lze dokázat i nemožné. Předklonila jsem se dopředu a zašeptala mu do ucha: „Ne, s tvým výkonem spokojená nejsem. Jsi arogantní a příliš brzy se přestáváš krýt. Jednou se ti to vymstí.“

Warden se zeširoka usmál, i když jednou tváří ležel přitisknutý k zemi. „Špatně. Kvůli tomu mám přece tebe.“

„Tss, šplhoun.“

Warden vstal a jako sehraný tým jsme oba zamířili na lavičku u okraje žíněnek. Dnešní trénink byl u konce.

Hltavě jsem se napila vody a nabídla i Wardenovi, protože svou vlastní už vypil.

„Stavíš se dneska večer?“ zeptal se a nechal mi poslední hlt.

„To záleží na tom, jestli... vaří dneska tvůj táta?“

Na rozdíl ode mě žije Warden se svými rodiči mimo základnu, hlavně kvůli Jamesovi, svému otci. Je totiž obyčejný člověk a podporuje lovce tím, že pro ně navrhuje a staví zbraně a jiné pomůcky na lov. K tomu potřebuje místo, ať už pro své náradí, nebo pro svůj *intelektuální rozvoj a tvořivost*, jak nám nikdy nezapomněl zdůraznit.

„Ano, udělá lasagne.“

„Mňam! Miluju lasagne tvého táty.“

Warden si setřel z čela pot a ručník nacpal do své sportovní tašky. Vždycky se sprchuje doma, nikdy tady na základně. „Znamená to, že přijdeš?“

„Jasně,“ odpověděla jsem, i když jsem k tomu, abych k nim přišla, lasagne ani nepotřebovala. U Prinslových se mi vždycky líbilo. Nejenom proto, že je Warden mým nejlepším kamarádem a ráda s ním trávím čas, ale i proto, že miluju dům jeho rodičů.

Na rozdíl od bytu mých rodičů tady na základně považují jejich dům za skutečný domov. Kolem zahrady mají plot se schránkou na dopisy, sousedy, které člověk může tajně sledovat zpoza závěsů, a kdykoliv chtějí, mohou se podívat z okna přímo na nebe. Trochu to Wardenovi závidím. Ale nikdy bych mu to neřekla.

„Tak se uvidíme později?“ ujišťoval se Warden, přestože jsem jeho pozvání už přijala.

Pravděpodobně se budeme učit na teoretické zkoušky a podíváme se na nějaký anime. Nesnáším anime, ale Warden je zbožňuje, tak to vždycky nějak přežijím.

Přítakala jsem. „Jo, už se těším.“

„Bezva, uvidíme se později.“

„Jasně,“ usmála jsem se.

4. KAPITOLA

Cain

Napsala jsem Julesovi zprávu, že jsem byla suspendována a že s ním večer nesmím jít na pochůzku. Ihned mi odpověděl a trval na tom, abychom se setkali u brunchu v naší kavárně a promluvili si o tom. Ne že by v tomto ohledu bylo o čem mluvit. Warden jenom znovu ukázal, jaký mizerný parchant se z něj stal. Nepráskl mě u Granta, protože by mu snad ležela na srdci má bezpečnost, anebo proto, že by snad věřil pravidlům a řídil se jimi. To ne. Zradil mě, protože se mi chtěl pomstít za to, že jsem mu zabila jeho upíra a před třemi lety mu zachránila život, místo toho, abych jen nečinně přihlížela, jak se řítí do spárů jisté smrti. Ne, děkuju pěkně.

Hodinu po setkání s Grantem jsem byla pořád ještě děsně naštvaná. Bušila jsem do tlačítka ve výtahu a vztekla ho pobízela: „Tak dělej!“ A přitom se vnitřně připravovala na to, že budu v příštích dnech muset žít s pocitem nespravedlnosti a zlosti. Warden na mě totiž takhle působí. Všechny dobré a špatné vzpomínky na něj mi v hlavě do sebe narážely jako dvě rychle jedoucí auta, která nakonec skončí v plamenech.

Dveře výtahu se konečně otevřely, ale nebyl prázdný. V jeho kabině stáli ti dva noví lovci z londýnské základny a ještě nějaká třetí osoba. Osoba, která mi vykouzčila úsměv na rtech. „Finny?“

Blondýnka, s amuletem páteho stupně na krku, pozvedla obočí. „Finny?“

„Drž klapačku, Roxy,“ zasyčel Finn, protáhl se kolem ní a šel mě obejmout na pozdrav.

Neviděla jsem ho už snad celou věčnost, ale od našeho posledního setkání někdy před rokem se vůbec nezměnil. Měl jen o něco delší černé vlasy a ve tváři drsnější rysy, takové hranatější, ale v modrých očích mu pořád ještě drže jiskřilo. „Vůbec jsem nevěděla, že jsi tady,“ řekla jsem a vymanila se z jeho objetí.

„Ano, ale jen projíždím,“ ukázal Finn na tašku, kterou měl u nohou.

„Nechceš nás svojí kamarádce představit?“ zeptal se ten týpek, zřejmě Shaw.

Finn mi položil paži kolem ramen. „To je Cain. A to jsou Shaw a moje spolubojovnice Roxy.“

„Těší mě, že vás poznávám,“ pokývla jsem jim na pozdrav.

Shaw se na mě usmál, stejně tak Roxy, která působila pořád ještě poněkud napjatým dojmem a netrpělivě mačkala tlačítka výtahu, jehož dveře jsme s Finnem blokovali.

„Mohli bychom prosím pokračovat v jízdě? Umírám hladu,“ řekla s lehkým irským přízvukem.

Finn protočil panenky. „Jdeme do kavárny. Půjdeš s námi?“

„Jasně, ráda! Mám tam sraz s Julesem.“

„Bezva.“

Nastoupili jsme do výtahu a vyjeli nahoru do kavárny ve druhém patře.

„Co vás vlastně přivádí do Edinburghu?“ zeptala jsem se a podívala se nejdřív na Finna, pak na Shawa a nakonec na Roxy, která tam stála s nohama rozkročenýma tak široko, jako by se chystala zapustit ve výtahu kořeny.

„Jak už jsem řekl, já jsem tady jenom na skok, pokračuju dál navštívit na pár dní svou rodinu. A Roxy se Shawem jsou tady, aby si prohlídli základnu. Shaw právě trénuje na svou loveckou zkoušku.“

„Fakt? Já vyučuju jeden ze základních kurzů pro stávající lovce. Ty jsi sice o něco starší než moji žáci, ale když se budeš chtít na něco zeptat, ráda ti pomůžu.“

„Bezva, díky,“ zazářil Shaw jako sluníčko.

Výtah se s lehkým cuknutím zastavil. Vystoupili jsme a prošli širokou chodbou, osvětlenou lampami s denním světlem, které člověku dávaly pocit, že se nenachází v podzemí, ale někde na povrchu.

Jak se dalo čekat, byla kavárna v tuto dobu poměrně plná. Někteří z přítomných lovců mi pokývli na pozdrav a Evan, kluk ze zmíněného kurzu, mi nadšeně mával. Strašně mě to potěšilo, a tak jsem mu stejně nadšeně zamávala zpátky.

„Odkud se vlastně vy dva znáte?“ zeptal se Shaw a podíval se nejprve na Finna, pak na mě.

„Cain do mě byla dřív beznadějně zamilovaná a pořád mě nadháněla.“

„Nevěřte mu ani slovo,“ dloubla jsem ho loktem do boku, „Finny dokončil svůj odborný výcvik ve stejném roce jako můj bratranec Jules, který se mezitím stal mým spolubojovníkem. Odtud se známe. A když už, tak to byl Finn, kdo byl do mě zabouchnutý, a ne naopak.“

„Leda tak ve snu,“ mlaskl Finn.

„Myslíš spíš v nějaké noční můře,“ opáčila jsem s úsměvem.

Oba jsme si uvědomovali, že plácáme hlouposti. S Finnem jsme vždycky byli jen přáteli. O. k., přiznávám, jednou, dvakrát, třikrát nebo čtyři... prostě několikrát jsme se líbali, ale to jenom proto, abychom se trochu odreagovali, a ne proto, že bychom k sobě chovali nějaké romantické city.

„Hej!“ ozval se jakýsi hlas.

Zvedla jsem hlavu a spatřila Julese, který si to mířil rovnou k nám. Měl na sobě tmavé tepláky a šedou mikinu bez rukávů. Na jeho poměry překvapivě nebarevný outfit. Jenom

pestrobarevný řetízek, na kterém měl zavěšený svůj amulet, se mu jasně vyjímal na krku.

Jules byl stejně překvapený, že vidí Finna, jako já předtím. Když jsme se jeden druhému vzájemně představili, stoupli jsme si společně do fronty k výdeji jídla.

„Pořád ještě studuješ interiérovou architekturu?“ vyzvídal Finn.

Jules přitakal. „Jo. Loni jsem renovoval naši kavárnu. Je to moje pýcha.“

„To ovšem ledacos vysvětluje,“ Finn se rozhlédl po sálu, který byl něčím mnohem víc než jen nudnou menzou s rozviklanými stoly a rozlámanými židlemi. Jules vyčerpal rozpočet, který mu dal Grant k dispozici, do poslední pence. Teď se tady od stěny ke stěně rozpínají dřevěné trámy a z nich visí umělé rostliny. S mojí pomocí i podporou několika jiných lovců vyrobil stoly z podobně masivního dřeva, jinak by stály celé jmění. Celkový design pak doplnil vhodnými židlemi, dalšími dekoračními prvky přírodních barev a do rohu kavárny postavil velkou sedací soupravu v krémové barvě.

„Měl by ses jednou zajet podívat na londýnskou základnu,“ nadhodil Shaw.

Jules se zasmál. „Možná někdy později.“

„A co ty?“ obrátil se Finn směrem ke mně. „Co děláš ty?“

„Pořád něco,“ odpověděla jsem vyhýbavě. Určitě mu nebudu vyprávět o svém vedlejšáku, kde vystupuji jako princezna na dětských oslavách. Kromě Julese, Elly a mých rodičů o tom tady nikdo neví a chci, aby to tak zůstalo. „Ale povídej něco o sobě ty. Jak ti jde studium?“

„Nehledě na to, že zameškávám tolik přednášek jako nikdo jiný, docela fajn.“

„Kdyby šlo jenom o tohle,“ podotkla jsem s úsměvem. Protože tohle byl jen jeden z důvodů, proč jsem se rozhodla nejit na univerzitu. Obdivuji Julese za to, že zvládá studovat a být